

ПРИЗОРИ

НА ПЛАЖИ

Изашла је из воде. Спустила се у столицу за сунчање, затворила очи и окренула главу ка сунцу.

Он се окренуо према њој и почео да се огледа у капљици која је склизнула са њене косе на прса, а затим између груди, клизећи завршила свој пут, као у вртлогу, право у њеном пупку.

Подневно сунце је пекло. Постало је несношљиво вруће и грашке зноја прекриле су тело.

Отворила је очи, осврнула се око себе, погледала ка води, али њега нигде није било.

ЛЕТЊЕ ВЕЧЕ*

У плетеним фотељама седимо једно крај другог. На столу је полуистоупљена чоколада.

Ослушкујем пролетање звука аутомобила у дубини улице. Тај звук што у налетима нестаје у одбљеску светлости, заварава моја чула.

С времена на време окренем главу ка твојој испруженој руци и уснама покупим комад чоколаде што клизећи нестаје између твоја два прста. Осећам по дисању да ти ова топла, слатка смеса прија исто колико и мени. Загледана у таму окренула сам главу ка теби.

Не примећујем да ти је рука у посуди са ледом, али већ наредног трена осећам језу низ кичму. Нагло сам се исправила и погледала те кроз благ осмех.

ЗРАК КОЈИ НЕДОСТАЈЕ

Растали су се на Косанчићевом венцу. Био је то дан који је обећавао лето пуно мириса и боја.

-Завршио сам слику, али некако је хладна и празна. Провешћу ноћ крај ње. Можда ћу у тами лакше видети тај зрак што недостаје.

Помиловао је по коси. Обгрлио јој је дланове, баш онако како их је током зиме грејао. Окренуо се и пошао низ улицу.

Остала је да скупља звезде расуте по калдрми. Њима је китила венце што их је плела речима с мирисом босиљка.

Становници Косанчићевог венца брзо су се навикли на њу. Враћајући се кући свакога дана су јој доносили цветове из других делова града. Али, док би се јутром улица умивала мирисом босиљка, цветови су током ноћи губили боју. Она то није опажала све до јутра када су је пробудила звона са Саборне цркве.

Отворивши очи опазила је да је њена алабастер бела кожа добила боју крина. Ослушкујући одзвоне у себи, стресла је иње са дуге косе и, босим ногама разгрћући опало лишће, кренула да тражи трагове боје у калдрми.

ЈУТРО У ТРАМВАЈУ

Река се тромо вукла. Поспана умивала се јутарњом тишином.

Град је лагано отварао очи. Уједначено клопарање одзвањало је празном улицом.

У трамвају су седела три човека у радничким оделима.

На следећој станици ушла је жена са две девојке. Биле су неочешљане и изгужване. Ципеле су им биле елегантне, али толико блатњаве да им се боја није познавала. Оскудно, али не и бедно обучене, скупљене су стајале крај врата и ћутале.

Код железничке станице насмејана девојка са букетом ружа, унела је ведрину. Младић је сео, а она је, стојећи крај њега наставила започету причу.

Жена преко пута мене пита: Која станица је Калемегдан?

Сва у белом, са белом марамом на глави, мрежастим рукавицама и белим цегером у рукама, одисала је свежином. У очима јој је титрао осмех.

Чикица са отвореним новинама дуже време ју је знатижељно посматрао преко наочара.

Река се тромо вукла не журећи ка ушћу.

Трамвај стаде.

И сви сиђосмо на Калемегдану.